
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 115, mei 2014

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het *“woord van de gerechtigheid”* staat in contrast tot *“de eerste beginselen van de uitspraken van God”* (Hebr. 5:12). Het *“woord van de gerechtigheid”* duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de *“vaste spijs”* (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om *“het einddoel van het geloof”* (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
e-mail: roel@velemaweb.nl
weblog: <http://velemaweb.nl>
Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

Daniël de Profeet

Deel 5

De Val van Babylon (Daniël 5)

“... waarvan gesproken is door Daniël, de profeet ...” (Matt. 24:15).

Koning Belsazar (Dan. 5:1)

Tussen Daniël 4 en 5 liggen zo'n twintig jaar. Nebukadnezar was overleden en we ontmoeten Belsazar van wie in vers 2 wordt gezegd dat zijn vader “koning Nebukadnezar” is. In het Hebreeuws kan dit ook een grootvader of een voorvader betekenen, zoals ook de Joden *“Abraham tot vader”* hadden (Luc. 3:8). De directe opvolger van Nebukadnezar was namelijk Evilmarodach (2 Kon. 25:27; Jer. 25:27). Hij regeerde nogal chaotisch en werd na twee jaar door zijn zwager Neriglissar vermoord. Neriglissar regeerde vier jaar. Zijn zoon Laborosoarchod kwam als kind van negen maanden al aan de regering, maar werd ook om het leven gebracht. Hierna besteeg Nabonidus, een Babyloniër, de troon en is mogelijk getrouwd geweest met een dochter van Nebukadnezar. Nabonidus was meer oudheidkundige die op het Arabisch schiereiland onderzoek deed. Hij bleef koning maar liet het uitvoerende koningschap over aan zijn zoon Belsazar. Dat is de reden dat we in de geschiedenis geen spoor vinden van Belsazar, maar wel door archeologische vondsten van hem weten.

De naam Belsazar of Bersassar betekent ‘Bel beschermde de koning’ en was de laatste kroonprins van Babylonië. De naam Belsazar moet niet verward worden met ‘Beltesazar’ (Beltesassar), de naam die Daniël kreeg van koning Nebukadnezar (Dan. 1:7; 2:26; 4:9,18,19; 5:12; 10:1).

De maaltijd van Belsazar (Dan. 5:1-4)

“Koning Belsazar nodigde 1000 hoge bestuurders uit voor een groots feest, waarbij de wijn rijkelijk vloeiende” (Dan. 5:1 Het Boek).

Getallen hebben betekenis in de Bijbel en het getal 1000 moet dan ook betekenis hebben in dit vers. Het getal 1000 duidt op ‘veel’. Saul had zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden (1 Sam. 18:7). Saul versloeg velen, maar David zeer velen. Paulus gebruikt het getal 1000 niet altijd positief:

“Want al hadden jullie gij duizenden opvoeders in Christus, jullie hebben niet vele vaders. Immers, ik heb jullie in Christus Jezus door het evangelie verwekt” (1 Cor. 4:15).

“Maar in de gemeente wil ik liever vijf woorden met mijn verstand spreken, om ook anderen te onderwijzen, dan duizenden woorden in een tong” (1 Cor. 14:19).

Gods wegen staan meestal haaks op de weg van de meerderheid (Ex. 23:2) en zo is het ook bij de maaltijd van Belsazar. Het is de enkeling, Daniël, die wordt ontboden om Gods stem te zijn. Belsazar was niet met God vertrouwd zoals Nebukadnezar was geweest. Zijn god was Bel en hij zou snel ondervinden dat hij rekening had te houden met de God van Israël. Belsazar was zó onwetend dat hij niet eens wist wie Daniël was: *“Zijt gij die Daniël, die tot de ballingen van Juda behoort?” (Dan. 5:1).*

Het feest was heidens en decadent. Zijn roemden hun goden van goud en steen en gebruikten het gouden gerei dat Nebukadnezar had meegenomen uit de tempel van Jeruzalem. Het verband tussen Belsazar's godslastering en het oordeel is snel gezien. Waarschijnlijk was het tijdens de orgie van het feest, nadat de wijn velen dronken had gemaakt, dat de koning gebod het gerei uit de tempel te laten komen.

De Bijbel heeft geen bezwaar tegen het drinken van wijn, maar zegt wel, *“bedrinkt u niet aan de wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met de Heilige Geest” (Ef. 5:18).*

Wanneer we nog onvolwassen zijn in het geloof, zien we God apart van ons en denken we dat we minder van God hebben wanneer er naar ons oordeel en gevoel een verwijdering heeft plaatsgevonden. Dan moet er “meer” van Gods Geest in ons komen en ons vullen. Wanneer we geestelijke groeien, zien we dat in onze geest, Gods Geest en onze geest één zijn en Hij ALLES is als mij. Dan wordt de vervulling met de Geest het hernieuwde besef dat we al één zijn met Hem en we niet op het tijdelijke en zichtbare zien om daaruit proberen te handelen.

Paulus zei: *“het leven is mij Christus”*. Hij zei niet: “Het leven is om te proberen als Christus te leven”. Proberen als Jezus te leven is als het beeld van Nebukadnezar, het beeld van goud en zilver en koper en ijzer en leem. De Steen (dat is Christus in ons en als ons) vernietigt dat beeld en zal de hele aarde vullen tot God ALLES in ALLEN is (1 Cor. 15:58). Maar een christen en Christus zijn in één geest gehecht (1 Cor. 6:17) en daar geldt al dat Christus ALLES als ons is. In dat opzicht hebben wij het hemelse al in onze geest en daar zitten we met Christus in ons heilige der heiligen op de troon (vgl. Ef. 2:6). De maaltijd die wij met de Heer houden (Openb. 3:20), is er een van ongekende blijdschap waar deze wereld geen weet van heeft.

Het handschrift op de muur (Dan. 5:5-9)

“Dit is het schrift, dat geschreven is: Mene, mene, tekel ufarsin” (Dan. 5:25)

מִנֵּי מִנֵּי תֵקֵל וּפְרָסִין

Op de hoogtepunt van het verwerpelijke feest, verschijnt er een boodschap op de muur. De laatste uren van het Babylonische rijk van Nebukadnezar, het gouden hoofd, waren, onder Belsazar, geslagen. Een mensenhand verscheen en vier indringende woorden werden geschreven in het Aramees: “Mene, mene, tekel, oefarsin (peres)”. De Talmud, de Joodse mondelinge leer, zegt dat de letters niet achter elkaar, maar van boven naar onder zijn geschreven (**zie foto**).

Niemand begreep “het teken aan de wand” waarvan wij het spreekwoord hebben afgeleid. Alleen Daniël was door de genade van God in staat de uitleg te geven.

De drie verschillende woorden verwijzen naar de gewichten ‘mina, sjekel en halve mina’, maar ze kunnen ook als een werkwoordsvorm worden opgevat. In het Hebreeuws is dan de vertaling: ‘geteld, gewogen, verdeeld’. Een moeilijkheid is dat ‘peres’ in het Aramees van onze tekst alleen in de betekenis bekend is van ‘uitgebreid’ of ‘vastgesteld’. Het verschil tussen ‘peres’ en ‘oefarsin’ (ufarsin) is niet groot. Oefarsin is een meervoudsvorm van ‘peres’. In het Aramees zou de vertaling dan zijn: ‘geteld, gewogen, uitgebreid/vastgesteld’. Belsazar hoort daarom ‘vastgesteld/uitgebreid’ maar uit vers 28 blijkt dat het toch de betekenis ‘verdeeld’ heeft.

Mene

“Mene: God heeft uw koningschap geteld en er een einde aan gemaakt” (Dan. 5:26).

“Het ‘Mene’, duidde op *geteld*. Het koningschap van Belsazar was ten einde. Het stond vast en werd benadrukt door de herhaling van het woord ‘mene’ (‘mene, mene’). In dezelfde nacht werd Belsazar, de koning der Chaldeeën, gedood (Dan. 5:30).

Hierin zien we een voorafschaduw van de Antichrist. Zijn dagen zijn ook geteld om te doen wat moet worden gedaan (Dan. 9:27). De zwaarste dagen van de mensheid zijn ‘afgemeten’ en uit beweging voor Zijn volk zijn die dagen precies bepaald (Dan. 8:14; 9:25; 12:7,11,12). Dit alles is in de verdrukking die komt, om het geloof te versterken, zowel persoonlijk, plaatselijk, nationaal en universeel (Joh. 14:29; 16:33).

Tekel

“Tekel: gij zijt in de weegschaal gewogen en te licht bevonden” (Dan. 5:27).

Het tweede woord ‘Tekel’ duidde op *gewogen*. Een munt werd eerst gewogen en als het te licht was, was het een valse munt. Zo werd ook de koning als een munt gewogen. Zijn handel en wandel waren door God *gewogen*. Zo werd Belsazar geteld, weer geteld, gewogen en verdeeld. God had de koning als een vervalsing te licht bevonden.

God handelt niet alleen uit berekening, maar weegt ook daden. Zo zal Jezus ook de universele rechter zijn. Daarom is Hij God, want anders kon Hij nooit zo iets doen.

Oefarsin

“Peres: uw koninkrijk is gebroken en aan de Meden en Perzen gegeven” (Dan. 5:28).

Het derde woord ‘oefarsin’ duidde op *verdeeld*. Het woord *oefarsin* of *pharsin* is het meervoud van *peres*. De verdeling zou zijn onder de Meden en de Perzen: *“Uw koninkrijk is gebroken en aan de Meden en Perzen gegeven”* (Dan. 5:28).

Dat is niet zonder reden. In het begin waren beide volken even sterk. De Meden en de Perzen vormden samen de twee armen en de borst van zilver uit het beeld van Daniël 2, dat de vier wereldrijken voorstelt. De eerste koning van het Medo-Perzische rijk was inderdaad Darius, de Meder (Dan. 6:1), maar later domineerden de Perzen. Het tweede dier uit het droomgezicht van Daniël 7 wordt beschreven als een beer, die zich ‘op de ene zijde’ oprichtte (Dan. 7:5). Daarom kregen de *Perzen* de nadruk in dit schrift dat door God was gezonden. Maar het is ook voor ons belangrijk te bedenken dat God (1) onze dagen *telt*, (2) dat Hij ons *weegt* in Zijn weegschaal en dat (3) alles wat wij hebben – bezit, eer en aanzien – slechts tijdelijke zegeningen zijn die Hij *toedeelt* aan wie Hij wil.

Babylon leek niet te kunnen vallen, maar het viel. De *Titanic* leek niet te kunnen zinken, maar het zonk. Overal waar de mens denkt staande te kunnen houden in eigen kracht, vallen en zinken zijn ondernemingen.

Wat is de les voor ons leven? Als zondaren was ook boven ons leven op de wand geschreven: *“mene, mene, tekel, oefarsin”*. Maar God heeft Zijn liefde jegens ons bewezen en daarom zijn wij niet langer zondaren (Rom. 5:8). Het koninkrijk der duisternis is van ons weggenomen en wij zijn overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde (Col. 1:13). Met onze dood stierven we ook aan het koninkrijk waarmee we waren verbonden. Iemand vroeg eens aan de Britse schrijver en journalist G.K. Chesterton, "Wat is er verkeerd aan de wereld?" Chesterton zei: "Ik!"

In ons hart als zondaren waren wij als Belsazar, maar God heeft ons een nieuw hart en een nieuwe geest gegeven. God weegt ons niet langer, maar ziet ons één met Christus. Eén ding telt dan alleen, namelijk dat we niet in de illusie vervallen dat wij iets kunnen doen dat Hij niet als ons wilt doen.

Daniël ontboden (Dan. 5:10-19)

Daniël is het licht in dit hoofdstuk zoals ook wij het licht van de wereld zijn, omdat we één zijn met Christus die het licht van de wereld is. Wij hebben niets in onszelf en kunnen uit onszelf niets doen (Joh. 15:5). Zo was het ook met Daniël van wie we het volgende lezen:

Daniël werd geroepen, *“omdat een uitnemende geest en kennis en verstand, uitlegging van dromen, onthulling van verborgenheden en ontwarring van knopen in hem gevonden wordt”* (Dan. 5:12).

Van Daniël werd gezegd, *“Ik heb van u gehoord, dat de geest van de goden in u woont, en dat verlichting, verstand en wijsheid in bijzondere mate in u gevonden worden”* (Dan. 5:14).

“Ik heb van u gehoord, dat gij uitleggingen kunt geven en knopen ontwarren” (Dan. 5:16).

De sleutel tot het leven van Daniël is dat de *“geest van de goden”* in Hem woonde. Eenzelfde getuigenis gaf de Farao over Jozef dat hij een man was *“in wie de Geest van God is”* (Gen. 41:38). Het is belangrijk om te weten dat een christen in een veel rijkere positie is dan Jozef en Daniël ooit zijn geweest. In het Oude Testament werd Gods Geest aan mensen gegeven, maar was er nog geen sprake van wedergeboorte. In onze huidige organische eenheid hebben we God Geest in ons, op ons en als ons ontvangen en hebben we in Hem alle wijsheid en verstand ontvangen die nodig is voor Zijn leven door ons sterfelijk vlees (vgl. Ef. 1:18).

Daniël kon niets zonder God en bevestigde dit na de droom Nebukadnezar in Daniël 2: *“Maar er is een God in de hemel die verborgenheden openbaart”* (Dan. 2:28). Daniël herhaalde dit niet tegenover Belsazar, maar volstaat dat hij zijn geschenken kan houden. Het verschil is dat het hart van Nebukadnezar niet verhard was. Hier is echter het oordeel geveld en ligt de uitspraak klaar zonder de focus op Daniël te leggen. Het benadrukt wel het gezag waarmee Daniël tot Belsazar spreekt.

“Zonder mij kunt gij niets doen”, zegt Jezus (Joh. 15:5). De ene kant van het christelijke leven is dat we door de ENGE POORT binnengaan en we onze onmacht en beperking zien, ja, de illusie van een leven in onafhankelijkheid (Matt. 7:14). In onze opstanding met Christus echter is Hij ons leven geworden en heeft hij onze voeten IN DE RUIMTE gezet (Ps. 31:8).

Jozef en Daniël waren mannen die de bodem van zichzelf hadden leren kennen. Jozef had letterlijk in een put gezeten en alles wat daarna gebeurde was de pure genade van God. Beide mannen vertegenwoordigden Christus in hun situatie, zoals ook wij Christus zijn in onze menselijke vorm waar God ons heeft geplaatst.

Zelfverheffing, verharding en overmoed (Dan. 5:20-21)

“Maar toen zijn hart zich verhief en zijn geest zich verhardde, zodat hij overmoedig werd, is hij van zijn koninklijke troon gestoten, en heeft men de eer van hem weggenomen; ja, uit de gemeenschap der mensen werd hij verstoten en zijn hart werd aan dat van de dieren gelijk, en bij de wilde ezels was zijn verblijfplaats; men gaf hem gras te eten als aan de runderen en door de dauw des hemels werd zijn lichaam bevochtigd, totdat hij erkende, dat God, de Allerhoogste, macht heeft over het koningschap der mensen en daarin aanstelt wie Hij wil” (Dan. 5:20,21).

Daniël geeft eerst zijn grootvader Nebukadnezar als voorbeeld dat hij ook overmoedig werd, maar door de tuchting van God tot berouw kwam en de macht van God erkende. Hieruit blijkt het belang van de verootmoediging van het hart.

“Evenzo gij, jongeren, onderwerpt u aan de oudsten. Omgordt u allen jegens elkander met nederigheid, want God weerstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u” (1 Petr. 5:5-7).

Hoe werkt nu deze verootmoediging of vernedering voor ons gelovigen die onder de zegen van het Nieuwe Verbond leven? Wat gaat er vooraf aan de verhoging door de Heer te zijner tijd?

In 2 Corinthiërs 12:7-10 lezen we dat Paulus een doorn in het vlees had gekregen om te verhinderen dat hij zich zou verheffen. De sleutel dat de Heer ons zal verhogen is dat we de dood toelaten in alles wat we maar ons eigen leven durven te noemen.

“Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons: in alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:7-12).

Nederigheid komt niet door onszelf te vernederen alsof wij apart van Christus staan. Een geestelijk volwassen gelovige ziet zichzelf niet los van Christus (Gal. 2:20; 1 Cor. 6:17), maar beseft dat werkelijke nederigheid Christus Zelf is. Ware nederigheid is dan het besef dat wij in onszelf geen bron hebben. Zo kennen en erkennen we Christus ALLEEN als ons leven. De nederige omarmt zijn zwakheid. Ware nederigheid bestaat alleen in Hem waar ook wij zijn in een organische eenheid. Daar is Hij onze nederigheid geworden (1 Cor. 1:30). Daar zoeken wij niet om nederig te zijn of Gods wil te doen. Geestelijke groei is het toenemende besef dat wij niet de wil van God doen, maar dat wij de wil van God zijn. De diepste essentie van het christelijke geloof is dat het ons aanspoort om te ontvangen, niet om naar iets te streven. Nederigheid behoort tot de vrucht van de Geest (Col. 3:12), en is altijd verbonden met het organische leven in Christus.

U hebt uw hart niet verootmoedigd en verheerlijkt (Dan. 5:22-23)

“Gij echter, zijn zoon Belsazar, hebt uw hart niet verootmoedigd, hoewel gij dit alles wist, maar gij hebt u tegen de Heer des hemels verheven: men heeft het gerei uit zijn tempel voor u gebracht, en gij en uw machthebbers, uw gemalinnen en uw bijvrouwen hebben daaruit wijn gedronken; gij hebt de goden geroemd van zilver en goud, koper, ijzer, hout en steen, die niet zien of horen of kennis hebben, maar de God, in wiens hand uw adem is en die al uw paden beschikt, Hem hebt gij niet verheerlijkt” (Dan. 5:22,23).

De verootmoediging van Nebukadnezar bracht hem tot herstel, maar dat gold niet voor Belsazar. Hij wist alles van zijn grootvader, maar hij verheerlijkte God niet.

Hoe kunnen wij, christenen, God verheerlijken? Het antwoord is volgens hetzelfde patroon als we bij nederigheid zagen. Het Nieuwe Verbond kent zijn heerlijkheid. Paulus schreef:

“Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus in u, de hoop der heerlijkheid” (Col. 1:27).

De heerlijkheid van het Nieuwe Verbond heeft te maken met Christus in ons dat weer te maken heeft met het geheimenis die met heerlijkheid wordt verbonden. Het geheimenis van Christus is gemakkelijk te begrijpen, want het is niets anders dan dat wij als kinderen van God in onze menselijke vorm uitdrukking zijn van Hem die in ons woont. De glorie of heerlijkheid van God heeft alles met God te maken en we geven hem de glorie die Hij alleen verdient wanneer we beseffen dat Christus IN ons leeft als de heerlijkheid van God. In het Nieuwe Verbond is Christus ons verbondspartner en het is een leven waar de focus helemaal op Hem ligt. Aangezien wij zonder Hem niets kunnen doen (Joh. 15:5), is de ondermijning van Zijn heerlijkheid elk stap die wij doen in de illusie dat we toch iets kunnen doen en kunnen bijdragen aan geestelijk leven. Alle verbonden die God met de mens heeft gesloten, heeft de mens van zijn kant niet kunnen houden. Dit geldt ook voor het Nieuwe Verbond, maar dit verbond zal voor eeuwig standhouden omdat God ons als verbondspartner in Zijn dood heeft meegenomen. Hij, als ons leven, is daarmee Zelf de verbondspartner geworden met Zichzelf. Daarmee overschaduwde dit verbond een wederzijdse overeenkomst tussen partners. De verbondpartners zijn daarbij één geworden, namelijk Christus als mij, en daar vloeit alle heerlijkheid uit voort.

Wanneer Jezus zegt: *“Maak je geen zorgen over jezelf”* (Matt. 6:25), dan verwijst Hij in feite naar het Nieuwe Verbond. Het hart van dit verbond is dat we geen zorgen maken over onszelf. Ik ben gestorven voor alles wat mij betreft, voor mijn dromen, hoop, en alles wat mij winst was. Ik acht alles schade in vergelijking met mijn Verbondspartner die mijn Leven is. Zijn zorg is nu mijn enige zorg en Zijn heerlijkheid is mijn heerlijkheid.

Belsazar kon het Nieuwe Verbond nog niet kennen, maar hij had genoeg licht om zich aan de kant van Gods heerlijkheid te scharen. Deze dingen zijn ons als voorbeeld gegeven, om ons, die meer licht hebben, aan te sporen Zijn volheid te zoeken (vgl. 1 Cor. 10:6).

De derde heerser in het koninkrijk (Dan. 5:29-31)

Daniël werd aangesteld tot de derde heerser in Babylon. De eerste heerser was de vader van Belsazar, Nabonidus. De tweede was Belsazar.

In analogie zijn al de beloften aan de overwinnaars in Openbaring 2-3 Messiaanse beloften om als derde te heersen in het koninkrijk:

“Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon” (Openb. 3:21).

In Egypte laat de Faraó Jozef rijden op de tweede wagen die hij had (Gen. 41:43). Jozef was daarmee tot onderkoning gesteld. Jozef is een type van Christus die onder de Vader, de eerste, is gesteld. Christus is de erfgenaam en wij, kinderen van God, zijn gesteld als derde in de Messiaanse heerschappij. Het was het leven van Daniël dat hem in een positie bracht om te heersen. De vraag is nu wat de voorwaarde is dat wij deel krijgen aan deze toekomstige heerschappij die niets anders is dan de beloning van onze geestelijke wedloop. Kort gezegd, de deelname aan de toekomstige Messiaanse heerschappij is afhankelijk van onze huidige heerschappij:

“Want, indien door de overtreding van de ene de dood als koning is gaan heersen door die ene, veel meer zullen zij, die de overvloed van genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen, leven en als koningen heersen door de ene, Jezus Christus, opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here” (Rom. 5:17,21).

De grote uitdaging voor de geestelijke wedloop van de gelovige is dat de genade zal heersen in dit leven. De wereldwijde nood onder christenen is dat zij geloven dat de genade moet heersen en niet de mengeling is van wet en genade. Dit is het “*andere evangelie*” waarvan Paulus spreekt (Gal. 1:6b).

“Wat zullen wij dan zeggen? Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme? Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven? Of weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn?” (Rom. 6:1-3).

De gebruikelijke verklaring voor deze verzen is dat we genade niet langer gebruiken (misbruiken) om te zondigen. Dat is niet de gedachte, want het gaat hier alleen over de genade. De kernvraag die Paulus stelt, is “Hoe kan iemand die aan de zonde is gestorven daarin nog leven?” Zonde is buiten beeld. Wij zijn gestorven en opgestaan en de zonde reikt niet verder dan het graf. Paulus spreekt dus niet over de mate van zonde of genade, maar van de wet van de geest van het leven die ons vrijgemaakt heeft van de zonde en de dood (Rom. 8:1,2). Zijn liefde is onvoorwaardelijk en zonde heeft niet de macht om Zijn genade te beletten.

We kunnen weten dat de genade wordt belet in ons leven door uitspraken als:

“Gods grootste probleem ben ik zelf”.

“Mijn ego staat me nog steeds in de weg”.

“Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken”.

“Dat klinkt goed, maar zo geestelijk ben ik niet”.

“Het is waar in mijn geest, maar mijn vlees heeft nog een lange weg te gaan”.

“Ik ben één met Christus, maar het werkt nog niet”.

“Ik moet nog ontdekken welke aspecten van Christus ik moet weerspiegelen in mijn leven”.

“Ik wil ontwikkelen meer als Jezus te zijn”.

Al deze voorbeelden laten zien dat wij nog denken te moeten heersen in dit leven en dan is niets veilig voor de Heer en zeker niet zo'n hoge roeping om in het openbaar te heersen in Zijn komende koninkrijk. Het probleem van bovenstaande uitspraken is dat het een dualisme verraadt die er helemaal niet is. Wij zijn één geest met Christus waarbij we onszelf niet langer apart van Hem zien. De keuze tussen genade en de mengeling van wet en genade zien we in de volgende verzen:

“De lamp van het lichaam is het oog. Indien dan uw oog zuiver [Eng.: 'single eye] is, zal geheel uw lichaam verlicht zijn; maar indien uw oog slecht is, zal geheel uw lichaam duister zijn. Indien nu wat licht in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis!” (Matt. 6:22,23).

“Want zo een mens moet niet menen dat hij iets van de Heer zal ontvangen, een man dubbel van ziel, onstandvastig op al zijn wegen” (Jac. 1:7,8 Naardense vert.).

De keuze is: Kijk ik met mijn ogen gevestigd op één doel of kijk ik dubbel of scheel naar verschillende objecten, naar genade en de wet? Richten wij ons door het geloof op het eeuwige of onzichtbare, of ook nog op het tijdelijke en zichtbare? Is het de leiding door Gods Geest of zijn we vleeselijk en leven we dat ‘*andere evangelie*’ dat geen evangelie is (Gal. 1:6), namelijk de mengeling van wet en genade, van mijn aandeel en Gods aandeel, van een gescheiden denken tussen God en mij, van de illusie dat ik zonder Hem iets kan doen en “te werken” aan mijn geestelijk leven (vgl. Joh. 15:5). Alleen wanneer wij een ‘single’ oog hebben, kan Christus het hele beeld vullen en is alles veilig voor Hem.

“Tweeërlei gewicht, tweeërlei maat, beide zijn de Here een gruwel” (Spr. 20:10),

Zalig de gelovige die een zuiver, ‘single’ oog heeft, en alleen de genade in het vizier heeft, die beseft dat hij of zij zonder Hem niets kan doen. Zij zijn de ‘derde man’ in het koninkrijk, om als mede-erfgenamen te heersen vanuit de hemelen over de aarde. Zij zijn het die in hun aardse wedloop hebben geleerd Christus als hen te laten leven en Zijn autoriteit hun autoriteit is geworden. Wat dan inwendig hun realiteit was, openbaart zich dan ook openbaar. Beste lezer, voor alles, laat de genade heersen in je leven en laat alles liggen wat je aanspoort om je leven apart van hem te zien om een ‘beter’ christen te worden. Wanneer zonde betekent dat we ons doel kunnen missen, is er dan iets urgenter een zuiver oog te hebben dat op één doel is gericht?

Studievragen

1. Wat is de relatie tussen Belsazar en Nebukadnezar?
2. Wat betekent *Mene, mene, tekel, oefarsin*?
3. Hoe gaat een gelovige om met zelfvernederings?
4. Wat is de basis om je geen zorgen te maken?
5. Wat vind je van de uitspraak, "*Ik ben nog niet helemaal gestorven aan bepaalde zaken*"?
6. Hoe kun je de genade laten heersen in je leven?
7. Wanneer heb je een zuiver oog?